

¹⁸Van-e olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. ¹⁹Újra irgalmas lesz hozzánk, eltámassza bűneinket, minden vétküinket a tenger mélyére dobja! ²⁰Hűségesen bánsz Jákóbbal, kegyelmesen Ábrahámmal, ahogyan megesküdöttél őseinknek a régi időkben.

Kedves Testvéreim!

Mikeás próféta könyve nem a legkeresettebb bestseller ma sem, de a saját korában sem tartozott azok közé a prófétai könyvek közé, amelyeket szívesen olvastak az emberek. Ennek oka rendkívül egyszerű: Mikeás egy szókimondó, egyszerű származású, ami a szívében az a száján próféta volt, ráadásul egy olyan korban, amikor volt mit kimondani, amikor népének tagjai elfordultak Istentől, és egészen máshonnan várták életük megjobbulását. Mikeás a bűnt bűnnek mondja, és hirdeti Isten ítéletét. Ahhoz kevés az idő, hogy részletekbe menjünk, hogy megértsük azt a történelmi helyzetet, amelyben Mikeás megszólalt, mindenestre egy újra és újra visszatérő séma az, hogy hogyan fordul el az ember Istentől, aki viszont igyekszik visszaterelgetni népét a helyes útra, előbb szép szóval, majd kemény ítélettel, akár a pusztulás lehetőségeit is felvillantva. De tanul-e az ember? Tanul-e a zsidó nép mindebből? Az látszik, hogy nem. Újra és újra elfordulnak attól, aki megmenti őket, aki vezeti őket, aki szeretettel terelgetni igyekszik népét.

Ez történik, és jön a figyelmeztetés. Mikeás próféta figyelmeztetése nem szép, de szükségszerű. az ember kényelmetlenül érzi magát a könyv olvasása közben. Mert rájön, hogy hát igen, ebben nyakig benne vagyok. Rólam beszél. Én vagyok az, aki elfordultam Istentől, én vagyok az, aki más utakat járok, aki a saját feje után megy. És ez nem jó érzés. Nem jó érzés, amikor figyelmeztetnek a hibáinkra. Nekem elég csak beülni az autóba a gyerekeimmel, akiket természetesen a biztonságos közlekedésre is igyekszünk nevelni. Egy idő után viszont már ők nevelnek: apa, az övedet nem kapcsoltad be szól egy vékony figyelmeztető hang a hátsó ülésről indulás előtt. Apa az egy Stop tábla! Kislányom te még óvodás vagy, megtanultál olvasni? Apa, az nem negyvenes szám volt a táblán és te ötvennel mész? Látom jól megy a matek... De jó, hogy ott vannak ezek a figyelmeztető hangok, lehet, hogy kellemetlen, de segítenek, hogy elérjük a célt.

A próféták, így Mikeás is Isten figyelmeztető hangjai... mondhatnánk, hogy voltak, de igazából, ma is nagyon aktuálisak ezek a figyelmeztetések. Lehet, hogy a történelmi kor más, de az ember egyáltalán nem. Ugyanazok vagyunk, és ugyanazokat a hibákat követjük el újra és újra.

Mikeás egy olyan korban szólal meg, amikor mindenki azt gondolta, hogy minden jól van úgy, ahogy van. Mindenki tökéletesen elégedett volt a saját életével. Megadjuk Istennek, ami az Istené, áldozatot mutatunk be, imádkozunk is. De azt ki merné a szemünkre vetni, hogy közben azért a többi nép istenét is tiszteletben tartjuk. Jó, néha egy egy bárányt elviszünk a Baál papnak, mert olyan jó fej, a gyerekek is együtt járnak az iskolába. Meg ugye, nem biztos, hogy kijövünk a kis pénzünkből, most mi bajunk lehet, egy kis szerencsejátékból. A királyi udvar és a papok is behódoltak az Asszír királynak, most miért lenne baj az, hogy mi oda is adakozunk egy kicsit. Mindenki ezt teszi, ez még belefér. Igaz, hogy vannak nehézségek, de ezek az élet velejárói. Szárazság van, biztos van oka, de ez egy kicsi nép, és lám a nagy birodalmakban is szárazság van, nyilván ők hibáztak valamit. A hivatalos próféták kiszolgálták ezeket az igényeket. Azt mondták az Isten megengedi...

És jött egy Mikeás, egy vidéki, egyszerű ember és már a nevével felhívta magára a figyelmet: Mikajahu azaz „kicsoda olyan, mint az Úr?” Ez a név egy figyelemfelhívás. A zsidó nép történelmét ismerőket visszarepíti az egyiptomi szabadulás csodájához, ahhoz az eseményhez, amikor Isten nem egyszerűen legyőzi Egyiptom isteneit, hanem csodákon, jeleken, természeti csapásokon keresztül megmutatja, hogy azok semmit sem érnek, hogy egyedül neki van hatalma a vizek, a nap, a természet erői és az emberi élet felett.

Kicsoda olyan, mint az Isten? mai alapigénkben Mikeás próféta könyvének utolsó soraiban, mindegy a próféta üzenetének összefoglalásaként és iránymutatásként hangzik a nomen ez omen kérdés: ¹⁸Van-e olyan Isten, mint te...?

És a válasznak nyilvánvalónak kellene lennie. Nincs! Nincs másik isten, a többi nép istene, vagy az, amit ők istennek gondolnak, nem is létezik. Isten az egyedüli, és mi csak előtte szeretnénk leborulni.

Van-e olyan Isten, mint te?

A mai ígehallgató számára, a te számodra már talán máshogyan hat ez a kérdés. Hiszen nincsenek többistenhívő vallások, legalábbis itt nálunk, nincs többistenhit. Ezt gondoljuk. De nem jól gondoljuk, és erre éppen a lelkiismeretünk hangja, az a vékony pici csiripelő hang figyelmeztet. Mert van más isten. Mégpedig az, amelyet mi magunk alkotunk meg saját magunknak. Mert isteneket formálunk, akár a Biblia Istenéből. Kiválogatva azokat a részeket, amelyekről úgy gondoljuk, hogy számunkra hasznosak. Én nem

hiszek az olyan Istenben, aki megöli egyszülött fiát, aki megengedi ennyi szörnyűséget a világban, aki enged egy világvárányt...

Én egy olyan Istenben hiszek... számtalanszor hangzik el ez a mondat. Pedig Isten nem ilyen vagy olyan... Isten a Szentírásban kinyilatkoztatta magát, megmutatta, hogy milyen. Pontosan olyan, amilyenek már Mikeás leírta: *aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad.*¹⁹*Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, minden vétünköt a tenger mélyére dobja!*

Igen, bűnbocsátó Isten, aki egyszülött fiát adta, hogy ezt bizonyítsa. A bűnbocsánat, amiről Mikeás beszélt Jézus Krisztusban valósággá lett.

Ahhoz, hogy mi nem különböző magunk által megalkotott istenképekben higgyünk, az első lépés az, hogy elismerjük: igen, bűnbocsánatra szorulok, mert érzem, mert belülről szorít, mert tudom, hogy képtelen vagyok bűn nélkül élni.

Mikeás éppen erről beszél: vedd észre magad. Halld meg az Isten hangját, aki nem rikácsol, csupán megkérdezi: bekötötted az öved, az ott nem egy stop tábla? 40-nel mész? Szelíden, mint egy gyermek. Nem erőltetve rád semmit, de mégis úgy, mint aki ismeri minden döntésedet és azoknak a hátterét.

Miről ismerheted fel Isten?

Arról, hogy nincs senki más, aki úgy veszi el a bűnt, hogy azt nem érdemeljük meg.

Minden ember keresi annak lehetőségét, hogy hogyan szabadulhatna meg a benne élő bűntől. Lehet, hogy nem bűnnek nevezi, de mégis érzi, belülről feszíti, szorítja... A különböző vallások, különböző megoldásokat kínálnak. Az egészen észszerűtől, a szélsőséges megoldásokig. Gyakorlatok, amelyek kiszabadítják a lelkedet: ezt és ezt tedd, és akkor rátalálsz önmagadra. Ha a tested tiszta, akkor a lelked is az lesz. Úgy fogsz meggyógyulni, ha a visszatérsz a természetes étrendhez...

Sorolhatnánk napestig azokat a praktikákat, amelyek minden esetben áldozatokat kívánnak ez embertől, vagy testi vagy anyagi értelemben, és amelyek arra törekcszenek, hogy az ember jól érezze magát.

De nem fogja, ideig-óráig lehet, de aztán sokszor még mélyebbre zuhan, kilátástalanná, üressé válik az élete.

De nem kell különböző vallások fortélyaira gondolni, mert mindannyiunk életében megvannak azok a praktikák, amelyekben hiszünk, hogy attól jobb kedvre derülünk. Még a hívő ember életében is sokszor felfedezhetünk ilyeneket: helyek, amelyeknek meglátogatása felszabadít, emberek, akikkel beszélgetve ugyanúgy érezzük ezt a felszabadító érzést.

Jó, ha van hely, és jó, ha van emberünk, de nem ezek fognak megoldást kínálni, hanem egyedül a szabadító Isten tud segíteni. Lehet, hogy embereken vagy helyeken keresztül, de ne embereken, vagy helyeken bízunk, hanem abban az Istenben, aki a tenger mélyére tudja vetni bűneinket. Oda, ahol senki és semmi nem fér hozzá, ahonnan nem tudnak visszajönni. Az már a mi gyengeségünk, hogy újra és újra elkövetjük, és magunkra vesszük ezeket a bűnöket, de Isten annyira szeret bennünket, hogy ő is újra és újra megállít és leveszi rólunk ezt a terhet. *Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad.*¹⁹*Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, minden vétünköt a tenger mélyére dobja!*

A jövő héten újra úrvacsorai közösséget tartunk. Újra átélhetjük Istennek ezt a szabadítását. Sokan vágyva vágyunk erre. Készüljünk rá. Készüljünk úgy, hogy leborulunk odafigyelünk Isten igéjére, az ő szavára, útmutatására, figyelmeztetésére. Hogy nem tagadjuk, nem titkoljuk, rejtegetjük és magyarázzuk a bűnt, hanem bekötjük az övet, figyelünk a stop táblákra, és igyekszünk betartani a sebességkorlátozást nem csak a közlekedésben, hanem életünkben, hogy méltóképpen élhessünk a szentséggel.